

Hoezo vermoeiend...

Als overgang en puberteit onder één dak wonen

Hoezo vermoeiend...

Als overgang en puberteit onder één dak wonen

Karin Peters

Non-fictie

Schrijfster: Karin Peters
Coverontwerp: Karin Peters
ISBN: 9789402172447
© Karin Peters

Een tastbare herinnering aan een lastige periode...

Dit boek beschrijft de ervaringen en gevoelens van een zelfbewuste vrouw in de bloei van haar leven.

Hoe zij zich staande probeert te houden tijdens lastige periodes en hoe zij omgaat met de beslommeringen van alle dag, terwijl zij zich heel bewust is van de veranderingen om haar heen.

Maar vooral ook van de veranderingen die ze zelf doormaakt in deze periode van haar leven.

Dit boek zal voor vele vrouwen een bron van herkenning zijn!

Voor Marcel ,

Dank je wel voor je eindeloze geduld en vertrouwen in mij...
Ik hou van jou!

Voor Manon en Eline,

Dank jullie wel voor al die momenten waarin ik mezelf
verloor, waardoor ik anders naar mezelf ben gaan kijken.
Betere leraren had ik niet kunnen krijgen...
Ik hou van jullie!

Voor iedereen die hier notie van wil nemen.

Ooit wist ik me met mezelf geen raad. Voelde ik me doodvermoeid en niet begrepen...

Is dit alles? In mijn jeugd zong een bekende popgroep deze woorden. Nooit heb ik er bij stilgestaan wat ze eigenlijk betekenen. Tot het moment dat het me allemaal teveel dreigde te worden.

Toen in maart 2008 eerst mijn vader en precies één week later mijn moeder overleed, kon ik bergen verzetten. Dat was ook nodig want er moest in korte tijd van alles geregeld worden. Samen met mijn zusje heb ik vele beslissingen genomen en knopen doorgehakt. De tijd vliegt als je druk bezig bent. En tijd om na te denken krijg je niet...

Pas als alles achter de rug is en je tot rust komt gaan je gedachten met je op de loop. Voeg daarbij nog een gezinsleven met twee puberdochters, een intensieve baan en vage lichamelijke klachten en de chaos is compleet.

Vele boeken heb ik gelezen, over hoe je staande te houden in drukke tijden. Verschillende tips en trucs geprobeerd. Maar uiteindelijk heeft het opschrijven van mijn ups en downs het toch gewonnen van alle andere.

Voor al diegenen die zich ook ooit verliezen in zichzelf...
Heb vertrouwen in de toekomst dan kan je uiteindelijk de hele wereld aan!

Wat eraan vooraf ging...

In 2004 kreeg mijn vader te horen dat er in beide halsslagaders een verstopping was geconstateerd. Hij had toen al tijden last van uitvalsverschijnselen aan armen en benen. Wat volgde was een operatie om de verstoppingen op te heffen.

Deze operatie is goed verlopen, maar enkele uren later zijn er complicaties opgetreden en moest men opnieuw opereren om blijvend letsel zoveel mogelijk te beperken. Het was een hersenbloeding geweest...zo werd ons later verteld.

Mijn vader kwam op intensive-care en nu was het afwachten. Na enkele dagen werd duidelijk dat hij wellicht niet meer volledig zou kunnen herstellen. Er was een halfzijdige verlamming opgetreden. De linker helft van zijn lichaam functioneerde niet meer. Na enkele weken ziekenhuis was het tijd voor een volgende stap...het revalidatiecentrum.

Ruim negen maanden is mijn vader in het revalidatiecentrum geweest. Vele frustraties en woedeaanvallen later, werd wel duidelijk dat zijn lichamelijk functioneren echt niet meer verder zou verbeteren.

In deze periode heb ik dagelijks de taak van chauffeur op mij genomen want mijn moeder had geen rijbewijs. Wij wonen in een klein dorpje in Noord-Brabant waar openbaar vervoer geen optie is. De dichtstbijzijnde busverbinding is op ongeveer een kilometer fietsen en voor de trein moeten we naar het naburige dorp.